

Epekedés az élet kenyere után

„Ime, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre, nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg. És azon a napon elepednek a deli szüzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt.” (Ámos 8,11-13)

Ámos (Kr. E. 800-750) próféta északon Izraelben profétált. Leginkább az ünnepek alkalmával. Sokszor meg is keserítette az ünneplőket ítéletes beszédeivel. Ám amit az Úr mondott neki, azt kellett továbbadnia. Egy jóllakott és magabiztos társadalomban Isten ítéletét hirdette: Jön az ellenség, Asszíria, betör az országba és a népet fogságba viszi.

Nem is történhetett másképpen, hiszen a nép egymást bízta, hogy menjenek a szent helyekre Bételbe és Gilgálba és ott vétkezzenek. Azt gondolták, hogy egy jóléti világban nekik mindent szabad. De elfogy a kenyér. Ez az Isten ítélete. **„Én meg azt tettem veletek, hogy nem volt harapnivaló városaitokban, kenyérhiány volt minden helységeitekben, mégsem tértetek meg hozzám, - így szól az Úr.” (Ámos 4,6).**

Ismerős ez az Ige. A régi diktatúrában a mi helységeinkben is sorba kellett állni a kenyérért és bizony megtörtént, hogy elfogyott. Nem volt harapnivaló. Kenyérhiány volt helységeinkben. Szíven üt az Ige: **„Mégsem tértetek meg hozzám!”** Nem kevesebb, mint ötször mondja ezt az Úr a 4. részben Izrael számára. **Ez azonban most nekünk szól: Mégsem tértetek meg hozzám!** Igaz ugyan, hogy a „változat” után (1989) egyre többen lettünk a templomban. Olyanok is eljöttek, akik addig soha. Aztán elmaradtak...Nem kellett nekik a mennyei kenyér. Az Ige! Nem kellett az Élet Kenyere. Jézus! És egyre kevesebbnek kell ma is. Egyre kevesebben áhítják az Igét. Nem vágnak a templomba. Talán jóllakottak? Vagy magabiztosak, mint egykor Izraelben?

Drága Testvéreim! Jó lenne már eldönteni, hogy melyik úton akarunk haladni. Sokan csak azt hiszik, hogy jóllakottak. Van pénzük, vagyonuk, szép házuk és egyre éhesebbek lesznek. És nem találják a kenyeret. Mert az Ige is erre hívja fel a figyelmet. Eljön az idő, amikor nem találják a mennyei Kenyeret. **„Mert napok jönnek, ezt mondja az Úr, hogy éhséget bocsátok a földre, nem kenyér után való éhséget...”** Ugyanis lehet jóllakott az ember, lehet vagyona, pénze, szép háza, stb., de nem biztos, hogy boldog is... Bármivel rendelkezhet az ember, ha nincs lelki békesége...Nyugtalan a mi szívünk, míg el nem nyugszik az Úrban! (Ágoston).

Aztán felébred a nép. Keresi az Isten beszédét, de már késő! Bolyonganak, keresik, kutatják, de Isten néma marad. Lejárhat a kegyelmi idő...Nincs többé Ige! Isten hallgat!

Talán ezért érthetetlen sokszor az igehirdetés, mert úgy figyeled, mint embernek a szavát. Talán ezért maradsz éhes, mert csak emberi vélekedésnek tartod. Így tehát olybá veszed, hogy hallgat az Úr... Pedig nagyon nagy szükséged lenne a lelki táplálékra, a vigasztalásra, a bátorításra. Ám, marad minden a régi... Ugyanis nem csak akkor kell kérni a bátorítást és vigaszt, amikor nagy szükség van rá. Akkor kell elvenni, amikor Isten kínálja. Minden nap, minden vasárnap, minden Úrvacsorakor! Mert, ha megveted a mennyei Kenyeret, Isten is megvonhatja tőled, de nem csak tőled. Az Ige az ifjakról is beszél. Azokról, akik életerősek voltak, de immár elepedtek és elerőtlenedtek. Felelős vagy tehát gyermekeidért, unokáidért is. Ugyanis, ha más „szentéjekben” keresik az örömeiket és élvezeteket, az életerőtől duzzadó ifjak is elsatnyulnak és elesnek.

Jézus azt mondta: **„Én vagyok az Életnek Kenyere!”** És ez így igaz! Benne, Vele és általa van Élet. Neked és ifjaidnak! Táplálkozzunk hát Vele naponta, vasárnaponként és az úrvacsorai alkalmakkor is! Így lesz igazi jövődönk!

Csomay Árpád.